

Zneužívání: 80. Proč se patriarchát rozčiluje nad Barbie

Zneužívání

Barbie v Barbielandu

Proč se patriarchát rozčiluje nad Barbie

Když mi bylo 21 let, nesměl jsem se dívat na Toy Story 2, protože v [traileru](#) byla zobrazena skupina barbín v bikinách vedená průvodkyní Barbie. Takže když jsem zjistil, že někteří vlivní konzervativci mají z nového filmu *Barbie* od Warner Bros. záchvat vzteku, musel jsem se sám přesvědčit, co patriarchy tak rozzuřilo.

Kent Christmas

„A já ve jménu Páně proklínám tento nový film *Barbie*, který byl uveden do kin plný transsexuálů, transgenderů a homosexuality ve jménu Páně,“ prohlásil pastor sboru Regeneration Nashville [Kent Christmas](#). „Kéž Bůh vynese svatý soud. Haleluja! Klidně tam napište všechno, co chcete. Stalo se to, že církev je tak zastrašená a mlčí, že se bojíme povstat a prohlásit: ‚Tak praví Pán!‘.“

Ve scéně připomínající násilnického souseda Sida z Příběhu hraček hodil konzervativní politický komentátor Ben Shapiro hračky Barbie do odpadkového koše, zapálil je a na úvod své [43minutové recenze](#) ukázal, jak se za hlasitého pískání roztavují.

Film *Barbie* nazval „jenom kusem ho*na. Tenhle film je hořící kus psího h**na navršený na celém hořícím odpadkovém koši navršeném na skládce plné psího h**na.“ Pak předpověděl: „V Číně to prostě umře. ... Hodně štěstí s čínskou komunistickou vládou, která před takové věci staví své děti.“

Ben Shapiro

Webová stránka *PluggedIn* organizace Focus on the Family varuje, že *Barbie* ukazuje ženy v „plavkách a jiném oblečení, které odhaluje část kůže (včetně dekoltu)“ a že „mnoho Kenů rádo chodí bez trička“. Upozorňují také, že „některé Barbie a Kenové jsou ztvárnění členy LGBT komunity, což se občas projeví v jejich zobrazení“.

V souvislosti s jednou scénou, kde se dva muži smějí na lavičce v parku, *PluggedIn* varuje: „V reálném světě vidíme flirtovat pár stejného pohlaví.“ Mezi mnoha negativními prvky uvádějí „plastového psa Barbie“, který „kadí“ plastová hovínka“. Doporučují proto rodičům, aby své dospívající doprovázeli a chránili je tak před indoktrinací.

Movieguide varuje: „[Neberte svou dceru na Barbie](#)...“ Tvrdili, že *Barbie* „prosazuje příběhy transgenderových postav“, a spojili produkci Warner Bros. s Pixarem a Disneyem, kteří „nedávno utrpěli vážné ztráty s filmem *Elementál*, který rovněž propagoval LGBT postavy“.

Veřejnost však nevěří tomu, co tito konzervativní influenceři prodávají. Film Greta Gerwigové překonal kasovní rekord v otevíracím víkendu v roce 2023 a překonal rekord v premiérovém víkendu pro jakýkoli film režírovaný ženou.

„Jde o odhalení absurdity patriarchátu a o zjištění, co to znamená být člověkem.“

Zatímco mnozí tvrdí, že *Barbie* je o propagaci homosexuálů, ve skutečnosti jde o odhalování absurdity patriarchátu a objevování toho, co znamená být člověkem.

Greta Gerwigová (uprostřed) s herci filmu Barbie.

Upozornění: Předchází velké spoilery!

Ženy v krabicích

Barbie začíná záběrem na skupinu mladých dívek, které si hrají s panenkami s miminky, a poukazuje na to, jak jsou formovány, aby si hrály na matky. Když konzervativci tuto úvodní scénu odsuzují jako indoktrinaci proti mateřství, odhalují tím vlastní nedostatek sebeuvědomění o tom, jak dalekosáhle patriarchát prostoupil naši společnost a zaškatulkoval ženy. A aby se neřeklo, že Gerwigová vede kampaň proti mateřství, později film uvádí mateřství jako legitimní a dobré povolání, které si ženy mohou vybrat.

Ale pak se objeví Barbie.

„Má vlastní peníze, vlastní dům, vlastní auto, vlastní kariéru,“ popisuje vypravěč. „Protože Barbie může být čímkoli, ženy mohou být čímkoli. A to se odrazilo na dnešních malých holčičkách v reálném světě. Z dívek mohou vyrůst ženy, které mohou dosáhnout všeho a čehokoliv, co si usmyslí.“

Kazatel megasboru Mark Driscoll, který byl odhalen kvůli [misogynii a duchovnímu zneužívání](#), v úterý oznámil svým e-mailovým odběratelům, že „znovu zveřejňuje téměř 1 500 kusů obsahu z trezoru na YouTube“.

V jednom ze svých prvních znovu vydaných videí [začíná tím](#), že se při čtení otázky, zda mohou být muži otci v domácnosti, téměř zakucká. Grace Driscollová, jeho manželka, začíná tím, že si nelze vážít mužů, kteří jsou otci v domácnosti. „Jako ženy jsme stvořeny k tomu, abychom byly doma s dětmi, a žena podle Titova evangelia 2, máme milovat svého manžela a děti, být zaměstnány doma, zaměřeny na domov, být čisté, laskavé, sebeovládající se, abychom nezneužívaly Boží slovo.“

(Driscoll).

Mark Driscoll pak říká, že otcové, kteří zůstávají doma, jsou horší než nevěřící, chovají se jako Petr Pan, jsou to chlápci, kteří se umí oholit, nejsou to muži a měli by být disciplinovaně vykázáni z církve. Dodává, že o otcích v domácnosti se Bible nezmiňuje. Nevadí, že o mnoha věcech není v Bibli ani zmínka.

Ačkoli mnozí konzervativci v dnešních kostelních lavicích by s Driscollovým odsouzením otců v domácnosti nesouhlasili, jejich komplementární teologie genderových rolí vytváří svět, který ženy uzavírá do škatulek a posiluje Driscollovu tirádu.

Rozšiřující se realita, která je neoddělitelně propojena

Úvodní monolog Barbie končí momentem zjevného sarkasmu. Vypravěč vtipkuje: „Díky Barbie byly vyřešeny všechny problémy feminismu a rovnoprávnosti. Alespoň si to myslí barbíny.“

Film odhaluje paralelu mezi Barbielandem a skutečným světem, takže to, jak si dítě hraje se svou Barbie ve skutečném světě, ovlivňuje to, jak se cítí a jak prožívá život v Barbielandu. Je to vize reality, v níž jsou dva zdánlivě odlišné světy „neoddělitelně propojeny“.

Gerwigové propletená vize reality je podobná síti vztahovosti, o níž se mluví v kvantové fyzice a teologiích osvobození.

Ve své poslední knize [*Curveball: When Your Faith Takes Turns You Never Saw Coming*](#) (Křivky: Když se vaše víra změní tak, že jste to nečekali), vysvětluje biblista Pete Enns: „Ústředním pojmem evoluční biologie, kosmologie a kvantové fyziky je ‚vztahovost‘. ... Jádrem existence nejsou jednotlivé věci, které zaujímají prostor, ale věci existující ve vzájemném vztahu.“

Propletenost kvantové reality vedla filosofy k tomu, že o vesmíru hovoří jako o „monistickém“ neboli jednotném celku. Vědci hovoří o „neoddělitelnosti“ reality.

Rasmus Jakslund, vědecký a filozofický pracovník Kodaňské univerzity, říká: „Přijetí provázanosti jako vztahu, který vytváří svět, je spojeno s cenou vzdání se oddělitelnosti.“

V teologii osvobození C. S. Song ilustruje, jak čínské obrazy odhalují, že „my jsme v přírodě a příroda je v nás a společně my a příroda jsme v Bohu“ ve „světě rozmanitostí ... všechny jsou ocejchovány Jedním“.

Mary Potter Engleová a Susan Brooksová Thistlethwaiteová hovoří o síti vztahovosti mezi subjekty a objekty optikou „teologie založené na praxi“, která se „vyznačuje trvalým, dynamickým a komplexním vztahem mezi konkrétním sociálním kontextem a teologickou reflexí“.

Nebo jak říká Ježíš: **Milujeme své bližní tak, jako milujeme sami sebe.**

V síti vztahovosti mezi Barbielandem a reálným světem se Barbie dozvídá, že musí pomoci dítěti, které si s ní hraje v reálném světě, aby pomohla sama sobě. Když pojmenujeme a procítíme svá vlastní zranění, můžeme si začít uvědomovat, jak neoddělitelně jsou propojena se zraněními druhých. A v této jednotě, stejně jako ve vesmíru, se duality rozpouštějí a vědomí se rozšiřuje.

Jedna Barbie to řekla takto: „Nemám potíže s logikou a citem zároveň. A nijak mi to neubírá na síle. Spíš je rozšiřuje.“

Jak ale navrhuje Young-chan Ro, tuto teologickou reflexi univerzálního vztahu je třeba brát v úvahu v rámci vyprávění našich různých zkušeností.

Kontrast mužské a ženské zkušenosti

Když se Barbie a Ken vydávají do reálného světa, naplno se projeví jejich rozdílné zkušenosti. Zatímco Barbie se cítí „špatně“ kvůli tomu, jak se na ni muži dívají, gestikulují směrem k ní nebo na ni volají, Ken říká: „Nic z toho nechápu. Cítím se jako něco, co by se dalo popsat jen jako obdivovaný, ale ne okukovaný. A není v tom žádný podtext násilí.“

Barbie odpoví: „V mém případě je podtext násilí velmi výrazný.“

Ve světě křesťanské teologie tyto různé zkušenosti ovlivňují nejen naši zkušenost s realitou, ale i způsob, jakým čteme Bibli.

Zatímco muži jako [John MacArthur](#) mohou poukazovat na násilný jazyk dynamiky otroctví v Bibli jako na dobrou věc, ženské teoložky jako [Wil Gafneyová](#) prožívají tuto dynamiku zcela jinak. Píše:

„Naučili nás říkat, že Bůh je král, ale králové ve starověkém světě byli válečníci, kteří si svůj trůn zajišťovali rozdrčenými a potlučenými těly svých nepřátel a často zabíjeli jejich ženy a děti.

Učili nás říkat, že Bůh je Pán a vládce, ale to jsou otrokářské termíny. A otroci ve starověkém světě stejně jako u našich předků byli využíváni jako tažná zvířata, mrzačeni, znásilňováni, prodáváni a zabíjeni bez rozmyslu a bez následků. I když se pán stává šlechtickým titulem, stále se opírá o představu jedněch lidských bytostí, které panují nad druhými.

Naučili nás říkat, že Bůh je manžel, ale právě v roli manžela pak i proroci, kteří hlásají osvobození, hlásají slova násilí zakořeněná v násilí na ženách a nazývají je slovem Božím.“

Násilí na ženách bylo mezi patriarchálními muži natolik normalizováno, že [R. C. Sproul](#) označil spásu za znásilnění. „Budete se tomu bránit, jak jen budete moci, ale Bůh váš odpor překoná,“ kázal. „(Jonathan) Edwards to nazval ‚svatým znásilněním duše‘. Někteří lidé jsou tímto jazykem silně uraženi. Myslím, že je to nejnázornější a nejpopsnější výraz, který mě napadá pro to, jak jsem byl vykoupen.“

Patriarchát a hierarchická moc mužů nad ženami

Kenova zkušenost s patriarchátem v reálném světě mu dává tušit, čeho by mohl dosáhnout v Barbielandu. Navštíví knihovnu, aby si vyhledal knihy o nákladních autech. Vykřikne: „Proč mi Barbie neřekla o patriarchátu, který podle mého chápání spočívá v tom, že všechno řídí muži na koních?“. Později se zmíní, že „koně jsou jen prodloužené ruce mužů“, a poznamená, že „všechno, v podstatě všechno existuje proto, aby rozšířilo a povýšilo přítomnost mužů“. Jeho oblíbenou písní je „Chci tě odstrčit“ (“I wanna push you around”).

Konzervativci si samozřejmě budou stěžovat, že je to zjevně přehnané. Ale nejvlivnější představitelé komplementarismu prosazují právě tuto dynamiku.

V jednom okamžiku Ken oslavuje ženu slovy: „Respektuješ mě?“, protože se ho ptá kolik je hodin. Zní to přesně tak, jak si to John Piper [představuje](#):

„Ženy v domácnosti na dvorku se může muž zeptat, jak se dostane na dálnici. V tu chvíli jí poskytuje určitý druh vedení. Má nadřazené znalosti, které muž potřebuje, a on se podřizuje jejímu vedení. Všichni však víme, že existuje způsob, jak může tato hospodyňka muže vést, při kterém se ani jeden z nich necítí ohrožen ve své zralé ženskosti nebo mužnosti. Do té míry, do jaké je vliv ženy na muže osobní a direktivní, zpravidla uráží mužův dobrý, Bohem daný smysl pro odpovědnost a vedení, a tím popírá Bohem stvořený řád.“

Když se patriarchální Kenové hádají

[Brian Zahnd](#) o patriarchátu rád říká: „Vždycky se najde nějaký chlap na koni.“ A když jde o světové dějiny, tito frajeři mají tendenci bojovat mezi sebou.

[Kevin DeYoung](#) píše na obranu mužského vedení: „Patriarchát je nevyhnutelný“ kvůli „mužské nezodpovědnosti, která řadí, když jsou ženy nuceny být ve vedení“. Řečnický se ptá: „Která škola nebo církev, městské centrum nebo venkovská vesnice je na tom lépe, když už otcové nevládnou?“. A tak uzavírá: „Volba neleží mezi patriarchátem a osvícenou demokracií, ale mezi patriarchátem a anarchií“.

Jedna taková [interpatriarchální občanská válka](#) se nedávno odehrála mezi [TheoBros](#) na Twitteru, kteří tvrdili, že muži by měli kontrolovat knihy, které čtou jejich ženy, a jinými [TheoBros](#), kteří tvrdili, že důvěřují rozlišovací schopnosti svých žen. „Tvá žena je tvůj první žák,“ prohlásil jeden z nich. „Proč bys jí aktivně nepomáhal kultivovat ten nejlepší seznam četby?“. Na adresu každého manžela, který nekontroluje knihy své ženy, soudil: „To je manželské zanedbání“.

V případě Kendomlandu: V případě Země svobodných a mužů se Kenové obrátí i proti sobě navzájem. Ale místo toho, aby po sobě házeli tweety, házeli po sobě plážové hračky.

Nejistota ohledně nedokonalostí

Protože patriarchální realita je hierarchií, nejistota je do systému zabudována tím, že moc je vykonávána prostřednictvím stupňů dokonalosti. Zatímco mnoho žen zažívá tento stud kvůli tomu, že nesplňují patriarchální mateřské role, jiné se stydí kvůli tomu, že nesplňují profesní a kosmetické standardy Barbie.

Když Barbie začne naříkat nad svými nedokonalostmi, vypravěč ji přeruší: „Poznámka pro tvůrce filmu: Margot Robbie není ta správná osoba, kterou byste měli obsadit, aby to vystihla.“

Ale Barbie má pocit, že není dost dobrá. Jedna z postav jí řekne: „Ubíjí mě, že si myslíš, že nejsi dost dobrá. Jako že musíme být vždycky výjimeční, ale nějak to vždycky děláme špatně“.

Jiné postavě Barbie řekne: „Obvykle vypadám dokonale,“ zatímco dotyčná osoba odpoví: „Já nevím. Myslím, že jsi tak akorát.“

V jedné z nejkrásnějších scén sedí Barbie na lavičce vedle starší ženy a přes slzy říká: „Jsi tak krásná.“ Stará žena odpoví: „Já to vím.“

Protože je populární křesťanská teologie zarámována jako hierarchie, je její příběh vyprávěn jako příběh o dokonalém Bohu, který stvořil dokonalé lidi v dokonalém vesmíru.

Problémy, které zažíváme, jsou pak způsobeny tím, že se dokonalí lidé chovají nedokonale, a tím uvrhují celý vesmír do nedokonalosti, dokud nepřijde dokonalý Spasitel, aby žil dokonalý život a zemřel jako dokonalá zástupná oběť, abychom mohli být znovu prohlášeni za dokonalé a byli přijati dokonalým Bohem, který napsal dokonalou Bibli a vyžaduje dokonalost nebo připsanou dokonalost, aby s námi mohl být ve vztahu. Je to vyprávění zralé pro nejistotu.

„Zatímco dokonalost má více co do činění s naším chováním, dobrota má více co do činění s naším bytím.“

Pokud však předpokládáme, že Genesis má relevantní pojmy o lidském příběhu, nikdy neříká, že nás Bůh stvořil dokonalé. Místo toho říká, že Bůh stvořil vše dobré a lidstvo velmi dobré. Zatímco dokonalost má více co do činění s naším chováním, dobrota má více co do činění s naším bytím.

Být člověkem

Na konci filmu se děj obrací k odhalení toho, kdo jsme. Přestože jsme nerozlučně spjati vztahy, musíme také objevit, kdo jsme a co to znamená být člověkem.

V případě Kenů to začíná jejich přiznáním: „Bylo těžké řídit věci. Neměl jsem to rád,“ nebo výkřikem postavy Willa Ferrella: „Být vůdcem je prostě tak těžké!“.

Přesto si Ferrellova postava nemohla pomoci a zůstala v čele žen, které se pokoušely přednést své nápady na nové barbíny. „I já se teď mohu zbavit tohoto těžkého existenčního břemene a zároveň si udržet velmi reálný titul generálního ředitele.“

Je to podobné jako v příbězích o „měkkých komplementaristech“, kdy některým patriarchům nevadí, že ženy kážou, pokud si muži [ponechají titul pastora](#).

Pak se Barbie setká tváří v tvář se svým stvořitelem.

„Být člověkem může být dost nepříjemné,“ říká její stvořitel. „Lidé si vymýšlejí věci jako patriarchát a Barbie, jen aby se vypořádali s tím, jak je to nepříjemné. A pak zemřeš.“

“ Účastí na osvobození druhých se Barbie učí poznávat hry a role, které hrajeme, abychom se vypořádali s tíhou života.“

Účastí na osvobození druhých se Barbie učí rozpoznávat hry a role, které hrajeme, abychom se vypořádali s tíhou života. Jako ztělesnění, vyvinutí a vzájemně propojení lidé to máme dost těžké, aby se nám ve světě dařilo. Ještě těžší je to však pod tíhou věznic patriarchátu.

Ale zatímco patriarchát je posedlý rolemi, které hrají muži a ženy, univerzální jednota skutečného světa nás vidí v naší nejhlubší a vzájemně propojené lidskosti.

Stvořitelka Barbie jí říká, že ji nevytvořila proto, aby ji ovládala. Pak se Barbie zeptá: „Takže být člověkem není něco, o co bych musela žádat nebo, víte, chtít? Je to něco, co prostě zjistím, že jsem?“

Její stvořitel jí pak jemně odpoví: „Vezmi mě za ruce. Teď zavři oči. [Teď vnímej.](#)“

Nedokončený, nedokonalý děj

Odpůrci *Barbie* se zmíní o některých problémech se způsobem, jakým Barbíny zacházejí s Keny, nebo se způsobem, jakým je hierarchie jednoduše převrácena, místo aby byla zcela zrušena výměnou za skutečnou vzájemnost. Ale těm, kteří dávají pozor, je jasné, že Gerwigová má na mysli delší proces proměny, než jaký zažijeme ve filmu.

„Chci vytvářet představy. Nechci být představou.“

Jedna z postav poznamená: „Nemyslím si, že by se věci měly vrátit do starých kolejí. Žádná Barbie ani Ken by neměli žít ve stínu.“ Ale protože Barbieland a skutečný svět jsou propojené, rozhodnou se, že “ Kenové musí někde začít. A jednoho dne budou mít Kenové v Barbielandu stejnou moc a vliv, jako mají ženy ve skutečném světě“.

A tady přichází na řadu představivost. Barbie říká svému tvůrci: „Chci být součástí lidí, kteří vytvářejí smysl, ne věci, které se vytvářejí. Já chci vytvářet představy. Nechci být představou.“

Autorka Margaret Atwoodová to vyjadřuje takto: „Útlak zahrnuje selhání představivosti: neschopnost představit si plnou lidskost jiných lidských bytostí.“

Odstranit útlak patriarchátu znamená představit si plnou lidskost sebe i druhých, dokud nebudou všichni přítomni v lásce, aby se spojili za ruce, zavřeli oči a cítili.

Nebo jak by řekl Ken: “ Jsem dostatečně silný.“

Rick Pidcock

[Baptist News Global](#)

Rick Pidcock

Rick Pidcock

Rick Pidcock je absolventem Univerzity Boba Jonese v roce 2004 s bakalářským titulem v oboru Bible. Je to spisovatel na volné noze se sídlem v Jižní Karolíně a bývalý Clemons Fellow s BNG. Nedávno dokončil magisterský titul v oboru uctívání na Northern Seminary. Je otcem pěti dětí v domácnosti a produkuje hudbu pod uměleckým jménem Provoke Wonder. Sledujte jeho blog na adrese www.rickpidcock.com.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)